

Arrest

nr. 100 102 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. DOCQUIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 28 november 1970 geboren in Adhamiya, Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. Vanaf 1983 woonde u in de wijk al Rey, Bagdad. Sinds eind 2008 baatte u het café al-Shabab uit in de al-Shabab wijk. Op 8 september 2009 stond u aan de deur van uw café te praten met een man. Op een gegeven moment kwam er een man met een fiets naar de deur. U vroeg hem wat hij kwam doen. De man zei dat hij wachtte op een vriend. Een tijdje later kwam die vriend aan. De twee zeiden dat u rustig moest blijven omdat ze uit dezelfde wijk als u kwamen. Aan de voorkant van de fiets was een mand bevestigd. U vroeg wat er in de mand zat. De mannen zeiden dat ze lampen hadden gekocht in de nabijgelegen winkel. Omdat u wist dat deze winkel geen lampen verkocht, vertrouwde u de zaak niet. U gaf de opdracht aan een van uw medewerkers, A.(...), om de mand te openen. Toen hij dat deed raakte hij in paniek. Toen u vroeg wat er aan de hand was vluchtte één van de onbekende mannen weg. Enkele medewerkers renden achter hem aan en pakte hem op. U belde de politie. De politie sloot de straat af. De dienstdoende officier ondervroeg de twee mannen. Hij gaf één van hen de opdracht om de mand te openen. Toen hij dat deed ontplofte de mand. De man die de mand opende, kwam om het leven. Er vielen geen verdere slachtoffers bij de ontploffing. Nadat u uw verklaring had afgelegd, stelde de politie een onderzoek in. Meerdere mensen werden opgepakt. Ongeveer een maand of anderhalve maand na de ontploffing kreeg u per SMS dreigementen. U lichtte de politie in maar ze zouden niets gedaan hebben. U gooide uw sim-kaart weg. Sinds de ontploffing woonde u op verschillende plaatsen bij vrienden en familie in Adhamiya, Jamiya en Fahame. U had angst om terug te keren naar uw wijk al Rey omdat u vermoedde dat de familieleden van de ouders die uit dezelfde wijk afkomstig waren, wraak wilden nemen. Naast het café was u ook eigenaar van een garage in de wijk Sināi. Ergens in september 2010 merkte een van de werknemers dat er een BMW in de buurt was met vier verdachte personen. Eén van de inzittenden zou de broer zijn van één van de twee ouders van de bomaanslag. Vervolgens werd uw huis afgebrand door onbekenden. Op 4 februari 2011 ontvluchtte u uw land van herkomst en reisde u naar Syrië. Op 15 oktober 2011 keerde u terug naar Bagdad waar u in Adhamiya in het huis van uw zus logeerde. Op 17 oktober 2011 reisde u per vliegtuig van Bagdad naar Turkije. U verbleef daar één dag alvorens per vrachtwagen naar België te reizen. Op 24 oktober 2011 kwam u in België aan. Twee dagen later vroeg u asiel aan. Op 5 november 2011 vernam u dat er een bom was ontploft aan het huis van uw broer Raed. U vermoedt dat de bom werd geplaatst door uw belagers. Er was enkel stoffelijke schade. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw militair boekje en het gerechtelijk dossier over de ontploffing van 2009. Tevens legt u kopies voor van de woonkaart van uw vader, een volmacht van de Tsjechische ambassade om dienstwagens te repareren (2003), een foto met de Tsjechische consul en een tolk, een foto van het ontplofte huis van uw broer, een aangifte i.v.m. de ontploffing aan het huis van uw broer, drie foto's van uw afgebrande huis, een aangifte van de brand van uw huis, een bevestiging van het provinciehuis dat u eigenaar was van een perceel, een kwitantie van de dienst financiën van de provincie Bagdad betreffende de huur die u betaalde voor uw café en een badge voor ontheemden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De verklaringen die u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft afgelegd zijn immers niet consistent, vaag en ongeloofwaardig. Bovendien wijken ze op meerdere punten af van de informatie die terug te vinden is op de documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u op het CGVS uitdrukkelijk verklaart dat het A.(...) was die de mand met de bom de eerste maal opende om erin te kijken (CGVS, p. 10, 26, 27). In uw verklaring voor de Centrale Onderzoeksrechtbank van 31 oktober 2010 staat echter duidelijk aangegeven dat u zelf deze mand geopend zou hebben. In uw verklaring van 8 september 2010 tegenover de politie rept u er met geen woord over dat het pakket al was opengedaan vooraleer de autoriteiten tussen kwamen. U verklaarde dat u de twee personen vroeg wat er in het pakket zat en dat een van hen daarop wegvluchtte (zie vertaling doc). Nochtans was het op basis van wat A.(...) zag dat jullie wisten dat het om een bom ging. Men kan er dus redelijkerwijs van uit gaan dat u dit ook zo zou hebben vermeld in uw verklaring op de rechtbank.

U verklaart voorts dat uw huis op 8 januari 2010 in brand zou zijn gestoken (CGVS p.20). Deze gebeurtenis zou nochtans anderhalve maand of twee maanden hebben plaatsgevonden nadat er een verdacht BMW zou zijn opgedoken in de buurt van uw garage in de wijk Sināi (CGVS, p.20). Vreemd genoeg had u eerder verklaard dat deze BMW ergens rond september 2010 in de buurt van uw garage reed (CGVS, p. 18). Bovendien legt u een aangifte van deze voorgehouden brandstichting voor

die door uw vader zou zijn ingediend. Hierop staat aangegeven dat deze beweerde gebeurtenis op 8 januari 2011 zou hebben plaatsgevonden (zie vertaling doc. : verklaring aan politiekantoor Bayya' dd. 08/01/2011). Ook al zou u zich in jaartal hebben vergist en moest het 2011, dan nog komen uw verklaringen dat de brand op 8 januari plaatsvond en de BMW in september gespot werd, niet overeen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt versterkt door de vele vaagheden en lacunes in uw relaas. Zo claimt u dat u belaagd zou worden door de familieleden of clanleden van één van de daders van de voorgehouden bomaanslag van 8 september 2009 (CGVS, p. 13, 14, 22). U weet aanvankelijk echter niet of het de familie of de clan van de gearresteerde of van de overledene is die u naar het leven zou staan (CGVS, p. 22). U beweert later dat u vooral de familie van de overledene zou vrezen (CGVS, p. 23). Vreemd genoeg beschuldigt u later tijdens het gehoor de familie van de gearresteerde (CGVS, 26). Het blijkt bovendien dat u niet eens weet tot welke familie of clan ze beiden zouden behoren. U weet dat een van de mannen T.(...) M.(...) heet. Zijn stam – of familienaam kent u echter niet. Van de dader die zou zijn omgekomen bij de explosie weet u kennelijk helemaal niets (CGVS, p. 15, 16, 23, 24). Dat u dit allemaal niet weet is toch wel zeer merkwaardig, daar er een gerechtelijk onderzoek is gebeurd dat duurde tot oktober 2010 en waarvan u op de hoogte wilde blijven omdat u een schadevergoeding. Bovendien vreesde u de families van deze terroristen, dus mag men toch verwacht dat u zou willen weten om welke families het ging, wat u, via het gerechtelijk onderzoek, ook makkelijk kon te weten komen. Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u, hoewel u op het CGVS niet verder komt dan te stellen dat één van de twee terroristen T.(...) M.(...) heet, u tijdens uw verklaring voor de rechtbank wel wist te zeggen dat hij T.(...) M.(...) R.(...) heet (zie vertaling). Dat u dat nu niet meer zou weten, hoewel het op een van de documenten staat die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, is weinig geloofwaardig.

Voorts beweert u dat deze mannen zouden behoren tot een netwerk of groepering. Welk netwerk of welke groepering dit dan wel mag zijn weet u echter niet (CGVS, p. 12, 23). U claimt wel dat deze groepering verantwoordelijk was voor een aanslag tegen de Nationale Garde. Wanneer deze voorgehouden aanslag zou hebben plaatsgevonden kunt u echter niet zeggen (CGVS, p. 23, 24). U verklaart eveneens dat deze mannen en hun familieleden connecties zouden hebben met de inlichtingendiensten en de veiligheidsdiensten. Gevraagd hoe u dit weet, antwoordt u enigszins vagelijk dat het hier misschien wel de ouders van de gearresteerde jongen betrof. Nogmaals gevraagd naar de connecties die ze dan wel zouden hebben, verwijst u naar het gedrag en een impliciete boodschap van een kapitein van de militaire veiligheidsdienst waardoor u zou gevoeld hebben dat u te maken had met een oppermachtige groep of familie (CGVS, p. 19, 25). Deze verklaring is allerminst overtuigend.

Dient nog te worden opgemerkt dat u ondanks het feit dat u reeds vanaf oktober 2009 dreigementen zou hebben ontvangen nog tot 4 februari 2011 in Bagdad zou hebben verbleven (CGVS, p. 4, 13). Verder blijkt dat alle personen die aanwezig zouden zijn geweest op 8 september 2009 en die eveneens betrokken waren bij de arrestatie en de dood van de twee mannen nog steeds in Bagdad verblijven. Uw toenmalige zakenpartner baat klaarblijkelijk zelfs nog steeds hetzelfde café uit. U maakt geen melding van problemen die deze mensen zouden hebben gekend (CGVS, p. 11, 27, 28, 29).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te concluderen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dient te koesteren. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011

stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Met betrekking tot de gerechtelijke documenten met betrekking tot de bomaanslag, moet worden gesteld dat uw verklaringen op meerdere punten afwijken van de informatie die in deze documenten terug te vinden. De documenten met betrekking tot de brandstichting van uw huis en de bom bij uw broer, zijn slechts kopies en handgeschreven blanco papieren zonder enige hoofding. De authenticiteit van deze documenten kan dus allerminst worden gegarandeerd. Bovendien moet worden vastgesteld dat in de aangifte van de bomaanslag bij het huis van uw broer, met geen woord wordt gerept over een link met de door u ingeroepen problemen. Uw aangifte over de brandstichting in uw huis bevat evenmin de vermoedens die u koestert als zou de brand te maken hebben met de families van één van de twee terroristen. U vermeldt weliswaar dat u denkt dat het militieleden gaat, maar opmerkelijk genoeg verwijst u niet naar uw problemen. Nochtans zou dit van enorm belang zijn om het onderzoek vooruit te helpen. De overige documenten doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Volgens verzoeker is de motivering van de commissaris-generaal niet conform aan de werkelijkheid. Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst problemen en bedreigingen heeft gekregen en dat hij geen specifieke bescherming kon krijgen. Ter staving van zijn relaas, zo vervolgt verzoeker, legde hij een dossier met documenten neer en werd hij gehoord. Er werd echter een kennelijke beoordelingsfout gemaakt en paragraaf 199 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen

van de Verenigde Naties (UNHCR Proceduregids) werd niet gerespecteerd. Verzoeker citeert de bewuste paragraaf uit de UNHCR Proceduregids en meent dat de beslissing om die reden moet worden vernietigd. In de huidige stand van het dossier wordt volgens verzoeker niet aangetoond dat er geen ernstig gevaar bestaat en dat de juridische kwalificatie door het Commissariaat-generaal onterecht is. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een handgeschreven verklaring toe in gebrekkig Frans, die vergezeld gaat van de resultaten van een medisch onderzoek (MRI-scan), van een foto, van een attest van de Tsjechische ambassade in Bagdad, van een kopie van een ontheemdenkaart, van kopieën van de in het Arabisch gestelde klachten naar aanleiding van de bomaanslag bij zijn broer en de brandstichting van verzoekers huis en van internetinformatie over een majoor van de 5de Brigade die door terroristen zou zijn gedood.

2.2. Voor zover verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van de UNHCR Proceduregids merkt de Raad op dat deze geen juridisch bindende kracht heeft en enkel geldt ten titel van aanbeveling (RvS 16 december 2009, nr. 5138 (c)). Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont met welke elementen die eigen zouden zijn aan zijn persoon rekening zou moeten worden gehouden bij de beoordeling van zijn onjuiste en tegenstrijdige verklaringen.

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit de bestreden beslissing zoals ze door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd, blijkt echter dat de juridische en feitelijke grondslagen waarop de weigeringsbeslissing gestoeld is duidelijk en uitvoerig werden vermeld. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat niet aan de vereisten van formele motivering werd tegemoet gekomen.

2.4. Voor zover verzoeker in zijn middel inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.5. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat de verklaringen van verzoeker vaag en inconsistent zijn en op meerdere punten afwijken van de door hemzelf neergelegde documenten waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor een andere weergave van de feiten naar voor bracht over de bomaanslag die bij zijn café werd gepleegd dan diegene die hij aflegde voor de Centrale Onderzoeksrechtbank in Bagdad op 31 oktober 2010. Verder werd ook vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker over het tijdsverloop tussen het opmerken van een verdachte BMW in de buurt van zijn garage en de brandstichting van zijn huis niet overeenstemmen met de verklaring die zijn vader hierover bij de politie heeft afgelegd. Tevens werden door de commissaris-generaal vaagheden vastgesteld in de verklaringen van verzoeker over de identiteit van zijn belagers en de groepering of het netwerk waartoe dezen zouden behoren. Tenslotte wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de overige personen die betrokken waren bij de arrestatie nog steeds in Bagdad verblijven en dat verzoeker geen melding maakt van problemen die deze mensen zouden hebben gekend.

Wat betreft de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er actueel in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in voormeld wetsartikel.

2.6. De Raad stipt aan dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet met concrete elementen weerlegt. De loutere beweringen dat de motieven niet met de realiteit overeenstemmen, de ongefundeerde kritiek op de juridische kwalificatie door de commissaris-generaal en verzoekers affirmatie dat hij in zijn land van herkomst problemen en bedreigingen heeft gekregen en hij geen specifieke bescherming kon krijgen, volstaan in elk geval niet om de concrete overwegingen van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, noch om in aanmerking te komen voor de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012) beaamt.

2.8. Aangaande de documenten die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 3), merkt de Raad in de eerste plaats op dat uit het administratief dossier blijkt dat hij deze documenten, op het medisch rapport met de MRI-scan en de internetinformatie over de majoor van de 5de Brigade na, reeds ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 14 juni 2012 had neergelegd (stuk 14, Documenten, documenten 6-9). Over de neergelegde klachten inzake de bomaanslag bij zijn broer en inzake de brandstichting van zijn huis stelde de commissaris-generaal dat het om kopieën ging van handgeschreven documenten waarop geen hoofding stond, waardoor de authenticiteit van deze documenten helemaal niet kan worden gegarandeerd. Bijkomend merkte de commissaris-generaal op dat er in deze documenten met geen woord wordt gerept over de problemen die verzoeker eerder zou hebben gehad met terroristen, waardoor ze niet met de door hem ingeroepen problemen kunnen worden verbonden. Naar aanleiding van het attest van de Tsjechische ambassade en de foto werd in de beslissing gesteld dat deze geen verband hielden met de asielmotieven die verzoeker had aangehaald. De Raad stelt vast dat verzoeker deze overwegingen niet betwist, waardoor de Raad deze overneemt en tot de zijne maakt.

2.9. Specifiek met betrekking tot de documenten die nog niet eerder werden neergelegd, merkt de Raad op dat verzoeker op grond van deze stukken uiteraard geen motiveringsgebrek in de bestreden beslissing kan aantonen. Omtrent het rapport van de MRI-scan dient te worden vastgesteld dat dit reeds van 2004 dateert en verzoeker niet aannemelijk maakt dat het relevant kan zijn voor de beoordeling van zijn huidige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst. De Raad stelt ook vast dat uit het medisch verslag niet kan worden opgemaakt dat de hersenbloeding waarvan verzoeker in een begeleidend schrijven gewag maakt het gevolg zou zijn van een aanslag door terroristen, zoals hij beweert. Medische attesten kunnen immers geen uitsluitsel geven over de oorzaak van de vastgestelde letsels.

Met betrekking tot de internetinformatie over majoor N. van de 5de Brigade, lijkt verzoeker in zijn begeleidend schrijven te beweren dat hij over deze persoon zou hebben gesproken tijdens zijn gehoor. Na onderzoek van het administratief dossier blijkt dat verzoeker met geen woord over majoor N. heeft gerept. Verzoeker maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat de moord op deze majoor op 14 oktober 2012 in verband zou staan met zijn persoonlijke asielmotieven. De documenten die verzoeker thans heeft neergelegd werpen dus geen ander licht op de pertinente motieven van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

2.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN